

תת"ע 1126/12/19 - שמואל מידד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 1126-12-19 מדינת ישראל נ' מידד
תיק חיצוני: 41115226353

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	שמואל מידד
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 10.12.2019.

המבקש קיבל דו"ח שמספרו 41115226353 המייחס לו עבירה של עקיפת רכב בתוך צומת בניגוד לתקנה 47(ה)(4) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 12.11.2018.

המבקש ביקש להישפט על העבירה והדין בעניינו נקבע ליום 10.12.2019.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הקנס המקורי בסך 500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל זימון למשפט וכי הוא אינו נמנע מקבלת דואר רשום. לטענתו, מעיון באישור המסירה נראה כי חסרים בו פרטים רבים. המבקש הוסיף וטען כי במקום מגוריו שירותי הדואר אינם סדירים ופעמים רבות לא מתבצעת בו חלוקת דואר סדירה.

המבקש כפר במיוחס לו וטען כי לא עקף בתוך הצומת.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי בתיק זה נשלחה הזמנה לדין לנאשם אשר חזרה בציון ההערה "לא נדרש". לטענתה, טענות המבקש אינן עומדות בהוראות החוק לענין הנטל המוטל עליו להוכיח מדוע לא קיבל את הדואר אשר נשלח אליו ומשכך יש לדחות הבקשה.

המשיבה הוסיפה וטענה כי המבקש לא מעלה כל טענת הגנה טובה וכל טענתו היא הכחשה בעלמא שאינה מצדיקה את ביטול גזר הדין בעניינו.

דין והכרעה

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולענין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדיון ולכן לא התייצב.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מדינת ישראל**, מיום 20.1.15).

בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** מיום 16.5.2019 (לא פורסם) (להלן: "**עניין סויטי**") קבע כב' השופט כדורי כי לשם ביסוס חזקת המסירה, די למאשימה להראות שההזמנה לדין נשלחה לנמען ההזמנה בדואר רשום.

דהיינו, אם הוכחה המשיבה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

על-פי אישור המסירה, שנמצא בתיק בית המשפט, ההזמנה לדין נשלחה באמצעות דואר רשום לכתובתו של המבקש, "בית הדסה 4, חברון", אולם חזרה בציון הסיבה "לא נדרש".

המבקש לא טען בבקשתו כי הכתובת המצוינת באישור המסירה איננה מענו הרשום.

אם דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המבקש דהיינו, ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבקש אך הוא לא ניגש לקבלה, ייחשב המבקש כמי שההודעה הומצאה לו כדין ועליו הנטל להוכיח כי לא קבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. (עפ"ת 20229-12-17 **חזן נ' מדינת ישראל**, מיום 2.1.18 ורע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל**, מיום 7.5.17).

המבקש טען כי לא קיבל את ההזמנה לדין וכי במקום מגוריו לא מתקיימת חלוקת דואר סדירה.

טענתו הכללית של המבקש שאינה נתמכת בראיות לפיה לא קיבל לידי את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו.

טענות לשיבושים בהגעת דברי דואר או הגעת דבר הדואר לאחר תוך סתירתה של חזקה המסירה יש לתמוך בחומר ממשי ולא על-ידי העלאת טענות בעלמא (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** מיום 25.3.2018, רע"פ 1771/19 **ליאור עבדי נ' מדינת ישראל** מיום 11.7.2019).

המבקש הוסיף כי באישור המסירה חסרים פרטים רבים, אולם לא פירט בבקשתו מהם.

כפי שנקבע **בעניין סויטי** די למאשימה להראות כי שלחה לנמען את ההודעה בדואר רשום על מנת שתעמוד לה חזקת המסירה. גם אם באישור המסירה חסרים פרטים מסוימים, אין בעניין זה כשלעצמו די כדי לסתור את חזקת המסירה (רע"פ 2340/15 **קליין נ' מדינת ישראל** מיום 18.5.2016, רע"פ 5258/14 **חיים סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 3.8.2014).

המבקש לא העלה כל טענה נוספת לאי התייצבותו לדיון שנקבע בעניינו.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

המבקש כפר במיוחס לו וטען כי לא עקף בתוך הצומת.

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזיהור של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** (14.4.2002), רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (23.2.2004)). כפירתו של המבקש במיוחס לו וטענתו לפיה קיבל את הדו"ח הנדון מאחר שלא ענה בכבוד לשוטר הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה.

עמוד 3

בנוסף, חרף עברו התעבורתי של המבקש הכולל 18 הרשעות קודמות ועל אף בקשת המשיבה להשית על המבקש כפל קנס ופסילה על תנאי הושת עליו הקנס המקורי בלבד.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ב' תמוז תש"פ, 24 יוני 2020, בהעדר הצדדים.